

PARAULA I VIDA

«Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?» (Sl 116,12)

El propassat dia 5 de setembre es van complir els 25 anys de la meva ordenació episcopal a la Catedral de Barcelona. Se'm confiava una nova vocació que reprenia la meva entrega sacerdotal, per examplar-la i esdevenir Bisbe auxiliar de Barcelona, successor dels apòstols. Després han vingut noves crides: des del 2001, Bisbe Coadjutor, el 2003 Bisbe titular d'Urgell i Copríncep episcopal, i el 2010 Arquebisbe «ad personam». És moment oportú per a mirar enrere amb agraïment i donar gràcies a Déu pel do rebut, amb tots vosaltres, la família meva en la fe, que Déu m'ha regalat, els germans a qui he d'estimar i servir, amb totes les meves forces, guiats sempre per l'Esperit de Déu.

Vint-i-cinc anys és un número rodó que invita a fer balanç i a prendre nou impuls per als anys que vénen en el meu ministeri episcopal, com Déu ho vulgui disposar, i essent en tot «servent dels servents de Déu» (Sant Gregori Magne), sempre servidor de l'alegria dels germans, humil representant de Jesucrist, el Bon Pastor, que dona la vida per aquells que el Pare li ha confiat. «Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?»

es pregunta i es respon el salmista: «*Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació*» (116, 12). Ho he anat celebrant amb els preveres, diaques i seminaristes a la Missa Crismal, en comunió amb els preveres que celebren enguany els 25 i 50 anys de ministeri; amb els membres del Consell Pastoral Diocesà i les seves famílies, en finalitzar el curs; i amb els fidels diocesans, aquest setembre, en la festa de Sant Gil, al Santuari de la Mare de Déu de Núria, Patrona de la Diòcesi, i en la festa de la Mare de Déu de Meritxell, Patrona del Principat d'Andorra.

Agraïxo vivament la bella Carta personal que el Sant Pare Francesc m'ha dirigit a mi i a la Diòcesi d'Urgell, amb motiu d'aquests 25 anys de la meva missió episcopal, tal com li ho deia en la meva resposta de finals d'agost. Li donava les gràcies per aquest immerescut regal que ha volgut enviar-me a mi, als meus familiars i a tota la nostra Diòcesi d'Urgell, amb la generosa Benedicció apostòlica que ens ha fet arribar. També li expressava la meva i la nostra comunió amb la persona del Papa Francesc, en moments d'atacs durs i immerescuts, pregant per la seva missió, perquè Jesucrist el cuidi i el sostingui, li doni la seva llum i la seva for-

ça, li faci arribar ben fort l'alè de l'Esperit Sant, i li reveli l'alegria de l'Evangeli enmig de la creu i la dolçor de ser Apòstol i Vicari seu a la terra. Continuo animant-vos a pregar pel Sant Pare, per les seves intencions i la seva salut, la seva valentia i la seva fermesa en la fe i en la reforma eclesial, perquè ens sostingui a tota l'Església en el testimoni de l'amor i de la fe, i en la dolça i joiosa missió d'evangelitzar.

I unit amb ell, pregueu també per mi i per la Diòcesi. Que enmig dels reptes que tenim al davant, no ens manqui coratge i confiança, fidelitat al Senyor que ens envia amb la força del seu Esperit Sant, perquè siguem sal i llum, comunitat viva i acollidora, portadors de l'Evangeli de l'amor i la misericòrdia a tothom, i especialment als pobres que han d'ocupar un lloc preferent en la nostra dedicació. M'abandono confiadament en les mans del Pare del cel, perquè segueixi acompanyant i donant eficàcia a la missió apostòlica rebuda, i m'accepti com indigne apòstol del seu Fill. Gràcies a tots, i del que jo he rebut us en faig partícips a vosaltres: Que Déu us ompli de gràcia i de joia en l'Esperit!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Festa de Sant Gil a Núria

En el marc de la celebració, el dia 1 de setembre, de la tradicional Festa de Sant Gil al Santuari-Basilica de la Mare de Déu de Núria, es van presentar les obres de rehabilitació i millora de l'ermita de Sant Gil amb l'arranjament del paviment d'entrada i millores als entorns del temple, com la del Telecabina Coma del Clot que permetran fer 100% accessible aquesta instal·lació a les persones amb mobilitat reduïda. També es van presentar l'adquisició de nous cotxes i una nova locomotora per al Cremallera de Núria. La Festa de Sant Gil, patró dels pastors, va tenir com a acte central la celebració d'una Eucaristia presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i la processó de la imatge de la Mare de Déu fins a l'ermita de Sant Gil, duta pels pastors i acompanyada pels cants dels fidels que puguen any rere any a venerar la sagrada imatge de Maria.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'amistat, la mútua benvolença (I)

L'amistat és un sagrat vincle entre dos éssers humans, una corda invisible que els uneix estretament. És un jo que s'obre a tu per revelar-li els secrets més íntims; és un tu que s'obre a un jo, per comunicar-li la seva esfera privada. No valdria la pena viure aquesta vida sense amics. Els necessitem perquè som vulnerables, perquè no

som déus, perquè experimentem la incertesa, la por, la fragilitat i necessitem consol, ajuda i suport; però també perquè sentim la necessitat de comunicar allò que ens commou i ens alegra, allò que ens entusiasma i que cerquem des del fons de l'ànima.

L'arrel de l'amistat és la comunicació; una comunicació que flueix en dos sentits, que travessa l'es-

pessa capa de prejudicis i de complexos que els éssers humans edifiquem amb obstinació. És l'àcid que dissol les aspreses i les punxes de la vida quotidiana, aquells grumolls que fan de mal digerir.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

«¿Cómo pagaré al Señor todo el bien que me ha hecho?» (Sal 116,12)

El pasado día 5 de septiembre se cumplieron los 25 años de mi ordenación episcopal en la Catedral de Barcelona. Se me confiaba una nueva vocación que retomaba mi entrega sacerdotal, para ensancharla y convertirme en Obispo auxiliar de Barcelona, sucesor de los apóstoles. Después han venido nuevas llamadas: desde 2001, Obispo Coadjutor, en 2003 Obispo titular de Urgell y Copríncipe episcopal, y en 2010 Arzobispo *ad personam*. Es momento oportuno para mirar atrás con agradecimiento y dar gracias a Dios por el don recibido, con todos vosotros, mi familia en la fe, que Dios me ha regalado, los hermanos a los que he de amar y servir, con todas mis fuerzas, guiado siempre por el Espíritu de Dios.

Veinticinco años es un número redondo que invita a hacer balance y a tomar nuevo impulso para los años que vienen en mi ministerio episcopal, como Dios lo quiera disponer, y siendo en todo «siervo de los siervos de Dios» (San Gregorio Magno), siempre servidor de la alegría de los hermanos, humilde representante de Jesucristo, el Buen Pastor, que da la vida por aquellos que el Padre le ha confiado. «¿Cómo pagaré al Señor todo el bien que me ha hecho?», se pregunta y se responde el salmista: «Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor» (116,12). Lo he ido celebrando con los sacerdotes, diáconos y seminaristas en la Misa Crismal, en comunión con los sacerdotes que celebran este año los 25 y 50 años de ministerio; con los miembros del Consejo Pastoral Diocesano y sus familias, al finalizar el curso; y con los fieles diocesanos, en este septiembre, en la fiesta de San Gil, en el Santuario de la Virgen de Nuria, Patrona de la Diócesis, y en la fiesta de la Virgen de Meritxell, Patrona del Principado de Andorra.

Agradezco vivamente la bella Carta personal que el Papa Francisco me ha dirigido a mí y a la Diócesis de Urgell, con motivo de estos 25 años de misión episcopal, tal como se lo decía en mi respuesta de finales de agosto. Le daba las gracias por este inmerecido regalo que ha querido enviarme a mí, a mis familiares y a toda nuestra Diócesis de Urgell, con la generosa Bendición apostólica que nos ha hecho llegar. También le expresaba mi comunión y la nuestra con la persona del Papa Francisco, en momentos de ataques duros e inmerecidos, rogando por su misión, para que Jesucristo lo cuide y lo sostenga, le dé su luz y su fuerza, le haga llegar bien fuerte el soplo del Espíritu Santo, y le revele la alegría del Evangelio en medio de la cruz y la dulzura de ser Apóstol y Vicario suyo en la tierra. Sigo animándolos a orar por el Papa, por sus intenciones y su salud, su valentía y su firmeza en la fe y en la reforma eclesial, para que nos sostenga a toda la Iglesia en el testimonio del amor y de la fe, y en la dulce y gozosa misión de evangelizar.

Y unido a él, rogado también por mí y por la Diócesis. Que en medio de los retos que tenemos por delante, no nos falte coraje y confianza, fidelidad al Señor que nos envía con la fuerza de su Espíritu Santo, para que seamos sal y luz, comunidad viva y acogedora, portadores del Evangelio del amor y la misericordia a todos, y especialmente a los pobres que deben ocupar un lugar preferente en nuestra dedicación. Me abandono confiadamente en las manos del Padre del cielo, para que siga acompañando y dando eficacia a la misión apostólica recibida, y me acepte como indigno apóstol de su Hijo. Gracias a todos, y de lo que yo he recibido os hago partícipes a vosotros: ¡Que Dios os llene de gracia y de alegría en el Espíritu!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

L'Arquebisbe Joan-Enric rep amb motiu dels seus

L'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, va rebre —amb data 1 d'agost— una Carta del Sant Pare Francesc, en la qual el felicita pels seus 25 anys de ministeri episcopal. Mons. Vives va complir 25 anys de la seva ordenació com a Bisbe, consagrat a la Catedral de Barcelona pel Cardenal Ricard Maria Carles el 5 de setembre de 1993.

A la carta, escrita en llengua llatina, el Sant Pare li atorga una benedicció apostòlica que fa extensiva a la seva família i a la Diócesis d'Urgell.

Aquesta significativa felicitació va arribar enmig de les que els sacerdots i el Consell de Pastoral han fet a Mons. Vives: el Dilluns Sant va celebrar-ho juntament amb els capellans de la diócesis que festejaven els 25 i els 50 anys de presbiterat, i després en diversos actes amb els grups de treball, comissions, i el Consell Diocesà de Pastoral. El dia 8 de setembre, coincidint amb la celebració de la Festa de la Mare de Déu de Meritxell, els sacerdots de les Valls d'Andorra li van regalar un bàcul que l'Arquebisbe va oferir a la Mare de Déu, com a símbol de la seva entrega al Bisbat i al Principat.

D'altra banda, Mons. Vives ha respost amb agraïment la felicitació amb una carta al Sant Pare Francesc, amb data 31 d'agost, en la qual entre altres

temes més personals i la renovació de la seva obediència i disponibilitat, també li fa arribar el seu suport a la seva persona i a la seva missió apostòlica.

Entre d'altres coses, Mons. Vives li expressa al Sant Pare: «En aquests moments d'atacs durs i immerescuts a la Vostra persona, tant jo personalment com els fidels de la nostra Diócesis i del Principat d'Andorra, estem resant per Vostra Santedat, perquè Jesucrist us cuidi i us sostingui, us doni la seva llum i la seva força, us faci arribar ben fort l'alè de l'Esperit Sant, i us reveli l'alegria de l'Evangelio enmig de la creu i la dolçor de ser el seu Apòstol i el seu Vicari a la terra.»

«Ens sentim molt propers a Vostra Santedat, i posem en mans de la Mare de Déu, Mare de l'Església, la Vostra persona i tot l'exercici de la Vostra alta missió apostòlica. Que Santa Maria us posi amb el seu Fill i us doni el consol dels bons i fidels servidors del Regne de Déu. Ella sabrà deslligar tants nusos que els homes s'entesten a lligar i us omplirà de la seva tendresa de Mare de misericòrdia i de consol.» «Em teniu i em tindreu sempre al vostre costat i a la vostra disposició. El Poble de Déu i tanta gent de bon cor a tot el món estan molt units a Vostra Santedat, i molt agraïts per la vostra valentia i la vostra determinació.»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

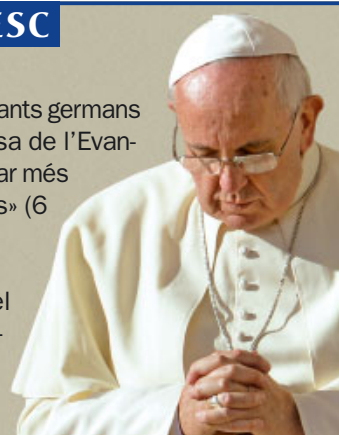

@Pontifex: «Mantenint-nos fermes en Déu, que ens estima i ens dona suport, és possible afrontar totes les contrarietats i vicissituds de la vida» (30 de juny).

@Pontifex: «Les gràcies de Déu es reben per ser compartides amb els altres» (3 de juliol).

@Pontifex: «Els patiments de tants germans i germanes perseguits a causa de l'Evangelio són una crida urgent a estar més units entre nosaltres cristians» (6 de juliol).

@Pontifex: «Tu també ets el Bon Samarità quan saps descobrir el rostre de Crist en els que tens a prop» (11 de juliol).

una carta de felicitació del Papa Francesc als 25 anys de ministeri episcopal

Joan-Enric Vives i Sicília

L'Arquebisbe Joan-Enric Vives i Sicília va néixer a Barcelona el 24 de juliol de 1949. Realitzà els seus estudis primaris i secundaris a Barcelona i el 1965 s'incorporà al Seminari de Barcelona, on estudià filosofia i teologia. Ordenat de Prevere el 24 de setembre de 1974, va ser enviat al ministeri pastoral parroquial, educatiu i formatiu de joves en barris obrers i populars de Barcelona. Fou Vicari, Rector i Arxiprest, Professor de les Facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya, Delegat episcopal a «Justícia i Pau» i Formador i Rector del Seminari de Barcelona.

El Papa Sant Joan Pau II el nomenà Bisbe Auxiliar de Barcelona i rebé l'ordenació episcopal a la S. E. Catedral de Barcelona el 5 de setembre de 1993. El 29 de juliol de 2001 va prendre possessió com a Bisbe Coadjutor d'Urgell amb dret a successió. És el Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra des del 12 de maig de 2003 i jurà la Constitució del Principat d'Andorra l'11 de juliol de 2003.

El 2010 el Papa Benet XVI li atorgà el títol personal d'Arquebisbe. És President de la Comissió episcopal de Seminaris i Universitats de la CEE, i membre de la seva Comissió Permanent, així com Secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, i responsable de l'àmbit de Litúrgia i Bisbe Delegat al Seminari Major Interdiocesà.

El text de la Carta traduït al català és el següent:

Al venerable Germà
Joan-Enric Vives Sicília
Arquebisbe-Bisbe d'Urgell

Aquesta comunitat d'URGELL, que compta amb uns annals molt antics i alhora excel·leix amb uns preclars documents de la seva vida eclesial, properament celebrarà un joïós i solemne esdeveniment, el vint-i-cinquè aniversari del teu Episcopat; i també posa de manifest i refereix uns eloqüents testimonis de les teves meritories actuacions, de les quals el teu ànim s'enforteix i n'obté el goig del mèrit de les accions ben fetes.

Tu, Venerable Germà, en altre temps després d'haver completat el corresponent currículum d'estudis, i d'haver rebut l'orde presbiteral l'any 1974, vas començar la teva tasca apostòlica i tingueres cura parroquial en diverses parts de la teva Arxidiòcesi nativa, plenament conscient que amb una recta moderació i actuació s'esdevindrien molts beneficis per a la comunitat eclesial. Per això, vas començar a ajudar en parròquies, actuares activament en la pastoral dels joves, posares tot el teu esforç a moderar i educar els seminaristes.

Després la teva comunitat de Barcelona va veure amb goig que ascendissis un grau superior,

quan el cinc de setembre fores consagrat Bisbe Auxiliar, destinat a aquella Seu, i així rebessis i portessis a terme unes responsabilitats més grans per al bé de tota la família eclesial.

Per decisió del Nostre Antecessor, Sant Joan Pau II, fores nomenat Coadjutor de la Diòcesi d'Urgell, de la qual, passats dos anys, n'esdevingueres l'Ordinari amb plenitud de drets. Aquí certament s'han mostrat les teves virtuts episcopals, hi has exercit profusament la laboriositat, perícia, espiritualitat, i t'has guanyat l'estimació dels altres Bisbes. Et considerem un fidel ministre de l'Església, plaent al Successor de Pere. I meritòriament has estat decorat amb la dignitat d'Arquebisbe «*ad personam*», de la qual en participa també el Principat d'Andorra.

Amb aquesta breu precedent descripció, volem mostrar tot el teu currículum i felicitar-te'n especialment, en esdevenir-se aquest aniversari. Al mateix temps, demanem al diví Pastor que et curulli del seu consol, i en el quotidià ministeri conforti el teu ànim, mentre finalment, de tot cor, Venerable Germà, t'impartim la Benedicció Apostòlica que augura una copiosa remuneració celestial, la qual benedicció s'estén també als teus i els alegra, tot acudint a una fructífera execució del Nostre ministeri Petrí.

Donat al Vaticà, el dia u d'agost de l'any 2018, any sisè del Nostre Pontificat.

Francesc

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Sant Robert Belarmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa. A Vic, dedicació de la Catedral.

18. ■ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dimecres [1C 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7,31-35]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV). □ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Maria de Cervelló, verge, mercedària.

20. ■ Dijous [1C 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Divendres [Ef 4,1-7.11-13 / SI 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Dedicació a la Catedral de Girona (1038) a Santa Maria; santa Ifigènia, verge; santa Celina, verge.

22. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. ■ *Urgell*: beats Josep Batalla i Parramon, prevere, i companys, màrtirs; sant Mau-

rici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, màrtirs; santa Digna, verge i màrtir; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Sa 2,12.17-20 / SI 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

Diumenge XXIV de durant l'any (B)

COMENTARI

Només compta la fe que actua per amor

El llibre d'Isaïes al cp. 50 presenta el 3r Càntic del Servent del Senyor que, tot i no emprar la paraula «profeta», sí narra una vocació profètica amb els elements constitutius de la seva experiència:

- Vocació per a la paraula: *El Senyor m'ha donat una llengua que convenç*. Però només qui escolta el Senyor pot esdevenir el seu missatger. Per això primer em desvetlla l'oïda perquè l'escolti.
- Sofriments en la missió: *Jo no m'he resistit ni m'he fet enrere*. La missió profètica és molt exigent i cal que el cridat per Déu no s'hi resisteixi.
- Confiança en el Senyor que *m'ajuda i per això no em dono per vençut*. Enmig d'ofenses i escopinades el profeta experimenta l'ajut del Senyor, més fort que el dolor.

El cor de la carta de sant Jaume és clar: *Si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Demostrem —sense les obres— que tens fe; jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.*

Sovint s'ha contraposat aquest criteri amb la doctrina paulina de la justificació per la fe: *Per la fe en Jesucrist, Déu dona la seva justícia a tots els qui creuen (Rm 3,22). Ningú no pot ser just per haver complert les obres que mana la Llei sinó només per creure en Jesucrist (Ga 2,16).*

Però també en sant Pau la fe és operativa. Lloa la *fe dinàmica* dels tessalonicencs (1Te 1,1) i diu ben clar que *només compta la fe que actua per l'amor (Ga 5,6b)*.

Tots dos tenen interlocutors diferents: Pau s'encara als judaïtzants que, amb les obres, pensen merèixer-se la justificació; Jaume corregeix els qui no es mostren disposats a mostrar amb fets la fe que diuen tenir.

La confessió de fe de Pere en Jesús com a Messies marca el centre de l'evangeli de Mc. La pregunta (*Qui diuen la gent que sóc jo?*) prepara la que de debò importa: *I vosaltres, qui dieu que sóc jo?*

Pere sembla curat de ceguesa confessant: *Vós —Jesús— sou el Messies*. Però quin «tipus» de Messies?

Jesús reprendrà durament Pere dient-li *Satanàs per la seva postura temptadora de rebuig al Camí de Creu*. Literalment Jesús li diu: *Posa't darrere meu*. Perquè aquí hi ha l'essència del deixeble: seguir les petjades de Jesús que és qui marca el camí a seguir.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meva súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus parany, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meva vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Ves-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdre, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, la mejilla a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Mi defensor está cerca, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos, ¿quién me acusará? Que se acerque. Mirad, el Señor Dios me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor: / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de los vivos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe?

Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos del alimento diario y uno de vosotros les dice: «Id en paz, abrigaos y saciaos», pero no les da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no tiene obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe.»

▶ Lectura de santo Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Filipo; por el camino preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos le contestaron: «Unos, Juan el Bautista; otros, Elías, y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Tomando la palabra Pedro le dijo: «Tú eres el Mesías». Y les conminó a que no hablaran a nadie acerca de esto. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, ser reprobado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Pero él se volvió y, mirando a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!». Y llamando a la gente y a sus discípulos les dijo: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque, quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio, la salvará. Pues ¿de qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero y perder su alma?».